

брата, тѣ ще ни разведатъ да го разгледаме; азъ параходъ не съмъ виждалъ.

Соколски се съгласилъ. Любопитството го телило да види руски параходъ. Влѣзли въ парахода и тръгнали изъ вжтрѣ по стаятъ и катоветѣ да го разглеждатъ. Въ тази минута корабътъ изсвирилъ и потеглилъ за Русия. Щомъ усѣтилъ Соколски, че корабътъ почналъ да върви, той се разтичалъ, зель да вика да го пуснатъ, ала то вече било късно. Параходътъ пжтувалъ посрѣдъ морето. Работата била нагласена между Славейкова и капитанина на кораба.

— Нѣма нищо, утѣшавалъ го Славейковъ, не се тревожи, не се кахъри. Ние пакъ ще се върнемъ, Не бой се, баремъ ще се повозимъ безъ пари по море въ московски параходъ.

Ха да спре тукъ, ха да спре тамъ парахода, той никждѣ не спира, а тегли право въ Одеса. Излизатъ тамъ руситѣ, зематъ Иосифа Соколски и завеждатъ, та го настаняватъ игуменъ на единъ хубавъ руски манастиръ. Дѣдо Славейковъ подиръ това се върналъ въ Цариградъ.

Съ открадването на Соколски и закарването му въ Русия, католишкото гнѣздо на българитѣ въ Цариградъ се развалило. Руситѣ искали българския народъ да остане православенъ и за туй настояли прѣдъ турцитѣ, които най-сетнѣ се съгласили да дадатъ на българитѣ екзархъ и свободна народна църква. Иосифъ Соколски умрѣ въ дълбоки стаяни въ Русия.

**

Когато се освобождавала България, Славейковъ билъ учителъ въ Стара-Загора. Турцитѣ изгорили града. Славейковъ се отървалъ, но му изгорѣ-